

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/112/2021
Identifikačné číslo spisu: 7516200372
Dátum vydania rozhodnutia: 26.01.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:7516200372.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom v Žiline, Hodžova č. 11, IČO: 31 575 951, proti žalovanej R. J., bývajúcej v obci C., Y. č XX/X, o zaplatenie 1.186,25 € istiny s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Košice - okolie pod sp. zn. 15 C 31/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. mája 2020 sp. zn. 9 Co 14/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 27. mája 2020, sp. zn. 9 Co 14/2020, v napadnutej potvrdzujúcej časti a rozsudok Okresného súdu Košice - okolie z 29. mája 2017 č. k. 15 C 31/2016 - 47, vo výroku, ktorým žalobu zamietol v časti nároku na zmluvný úrok (II. výrok) z r u š u j e a vec v rozsahu zrušenia vracia Okresnému súdu Košice - okolie na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou proti žalovanej domáhala zaplatenia sumy 1.186,25 € s príslušenstvom a trovy konania z titulu nároku na doplatenie neuhradených splátok úveru. So žalovanou 23. apríla 2013 uzavrela Úverovú zmluvu č. 44355, na základe ktorej žalovanej poskytla peňažné prostriedky v sume 1.200 €. Poskytnutý úver s úrokmi sa žalovaná zaviazala splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver mala zaplatiť do 17. apríla 2023. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, preto bola 19. novembra 2013 žalobkyňou písomne vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru do 11. decembra 2013. Pohľadávka žalobkyne nebola napriek tomu do podania žaloby zo strany žalovanej uhradená. Pohľadávka žalobkyne voči žalovanej ku dňu predčasného zosplatenia (11. decembra 2013) predstavovala sumu 1.335,72 €, ktorá pozostáva z istiny v sume 1.186,25 €, úrokov v sume 88,71 €, úrokov z omeškania v sume 0,76 €, poplatkov v sume 60,00 €, ktoré si však žalobkyňa od žalovanej neuplatňuje a poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver v sume 0,00 €. Žalobkyňa písomným podaním zo 16. augusta 2016 špecifikovala istinu, úroky z omeškania. Podľa prehľadu splácania doloženého žalobkyňou, žalovaná uhradila na istinu celkovo sumu 13,75 €.

2. Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. mája 2017 č. k. 15 C 31/2016 - 47 žalovanú zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobkyňi sumu vo výške 1.186,25 €, úrok vo

výške 88,71 €, úrok z omeškania vo výške 0,76 €, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.186,25 € a nezaplatených úrokov vo výške 88,71 € od 12. decembra 2013 do zaplattenia a to tak, že žalovanej sa povoľuje žalovanú sumu spolu s trovami konania splácať v pravidelných mesačných splátkach po 50 € mesačne vždy do 30-teho dňa v mesiaci, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku až do úplného zaplattenia dlhu pod hrozbou straty výhody splátok (I.); v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (II.); rozhodol o trovách konania (III.).

2.1. Nesporným bolo, že sporové strany uzavreli 23. apríla 2013 úverovú zmluvu a keďže táto má charakter zmluvy spotrebiteľskej, bolo ju nutné posudzovať v súlade s § 52 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“). V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. Podľa Smernice Rady z 5. apríla 1993 č. 93/13/EHS sa za nekalú považuje zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá a ktorá spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, pričom podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie zaviazal žalovanú na zaplattenie sumy vo výške 1.186,25 €, úroku vo výške 88,71 € a úroku z omeškania vo výške 0,76 €. Žalobkyňa pôvodne žiadala priznať úrok z úveru vo výške 19,90 % ročne z nezaplatenej istiny od 12. decembra 2013 do zaplattenia. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu súdnu prax súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohodnuté (zmluvné) úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Takýto záver je logický, pretože v opačnom prípade by na ťarchu spotrebiteľa dochádzalo k dvojnásobnému zaťaženiu a to jednak v podobe úrokov z úveru, ako aj úrokov z omeškania, čo by spôsobovalo značnú nerovnováhu vo vzťahoch medzi účastníkmi. Žalovaná ako dlžník bola povinná na základe uzavretej zmluvy platiť z poskytnutých prostriedkov úroky vo výške 19,90 % ročne, tieto úroky boli splatné mesačne. Úroky sú peňažným plnením a dôsledkom omeškania s ich plnením je povinnosť dlžníka platiť úroky z omeškania, je to zákonný dôsledok vyplývajúci z § 369 ods. 1 Občianskeho zákonníka bez toho, že by to museli účastníci právneho vzťahu dohodnúť. Úroky z omeškania patria po celú dobu, po ktorú je dlžník s platením úrokov v omeškani. Platí to však len pre omeškane splatením úrokov poskytnutých prostriedkov, nie o úrokoch z omeškania. Keďže povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškane s ich plnením už ďalej úroky z omeškania nepatria. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru) patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania. Z dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka vykonanej zákonom č. 106/2014 Z. z. vyplýva, že v súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok sa zavádza nové pravidlo, podľa ktorého úroky za poskytnutie peňažných prostriedkov patria dodávateľovi len do uplattenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na nejednoznačnosť výkladu a neprimerané postupy niektorých veriteľov sa jednoznačne zakotvuje, že tzv. odplattné úroky budú veriteľovi patriť výhradne len do okamihu uplattenia práva na jednorazové zosplattnenie úveru alebo pôžičky poskytnutej spotrebiteľovi v súlade s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Z uvedeného vyplýva, že veriteľ si nebude môcť po jednorazovom zosplattnení uplatniť úroky za čas, ktorý by mala úverová zmluva ešte trvať bez výhody postupného splácania dlhu spotrebiteľom v splátkach. V týchto prípadoch bude mať po jednorazovom zosplattnení veriteľ nárok len na úroky z omeškania, ktorými sa bude úročiť celá výška dlhu spotrebiteľa, ktorá sa ustálila v dôsledku uplattenia práva na jednorazové zosplattnenie úveru. Preto ak žalobkyňa zosplattnila úver 11. decembra 2013 patria jej len úroky z omeškania. Návrh žalobkyne v časti úroku 19,90 % ročne z nezaplatenej istiny (1.186,25 €) od 12. decembra 2013 súd prvej inštancie považuje z vyššie uvedených dôvodov za nedôvodný a preto ho zamietol.

2.2. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 18. júla 2018 sp. zn. 9 Co 372/2017 (č. l. 88) rozhodol tak, že potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti (I.), zrušil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o splatnosti prisúdenej pohľadávky a vo výroku III. o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na dovolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 18. júla 2018 sp. zn. 9 Co 372/2017 (č. l. 88), uznesením z 30. októbra 2019 sp. zn. 1 Cdo 46/2019 (č. l. 210) zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 18. júla 2018 sp. zn. 9 Co 372/2017 (č. l. 88) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval opodstatnenosť dovolacej námietky žalobkyne, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke („splnenia náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z.“), ktorá bola podkladom pre záver, či poskytnutý spotrebiteľský úver (nie) je bezúročný.

5. Odvolací súd na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 27. mája 2020 sp. zn. 9 Co 14/2020 (č. l. 223) rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti potvrdil (I.); rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o splatnosti prisúdenej pohľadávky a vo výroku III. o náhrade trov konania zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (II.).

5.1. Rozsudok súdu prvej inštancie okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, a čo do výroku I. o splatnosti prisúdenej pohľadávky odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu nebol v odvolacom konaní preskúmaný.

5.2. Odvolací súd po vrátení veci najvyšším súdom (dovolacím) opätovne prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1 CSP a rozsudok vo výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, lebo súd prvej inštancie úplne zistil skutkový stav, správne ho právne posúdil. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. o splatnosti prisúdenej pohľadávky a vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 389 ods. 1 písm. b/ zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že súd prvej inštancie v dôsledku nepreskúmateľného odôvodnenia rozsudku, pokiaľ ide o splatnosť prisúdenej pohľadávky nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

5.3. Odvolací súd vzhľadom na závery dovolacieho súdu, citované ustanovenia; vychádzajúc z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie, dôvodov jeho rozhodnutia, závery vyslovené odvolacím súdom v rozsudku sp. zn. 9 Co 372/2017 (č. l. 88) zastáva názor, že právne závery vyslovené v rozhodnutí dovolacieho súdu sa nevzťahujú k prejednávanej právnej veci a preto nie je v tejto prejednávanej veci viazaný rozhodnutím dovolacieho súdu.

5.4. Predmetom prejednávanej veci bolo vo vzťahu k výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti uplatnenie a právne posúdenie dohodnutých úrokov z poskytnutých prostriedkov (úveru), ktoré súd prvej inštancie posúdil tak, že patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), že od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania, pričom súd vychádzal aj z § 53 ods. 9, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a dôvodovej správy k novele Občianskeho zákonníka č. 40/1964 vykonanej zákonom č. 106/2014 Z. z., § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. (ich znenie citoval). Na základe uvedeného mal za to, keďže žalobkyňa zosplatnila úver 11. decembra 2013, že jej patria len úroky z omeškania. Žalobu žalobkyne v časti úroku 19,90 % ročne z nezaplatenej istiny vo výške 1.186,25 € od 12. decembra 2013 považoval na základe citovaných ustanovení za nedôvodnú, preto ju zamietol. V predmetnom spore súdu prvej inštancie a rovnako ani odvolací súd neaplikoval znenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. a nevyvodil právne závery o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, pretože žalobu zamietol v prevyšujúcej časti z dôvodu, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov (úveru), patria len do splatnosti dlhu a nie až do zaplatenia dlhu, že žalobkyni náležia do zaplatenia len úroky z omeškania. Z týchto dôvodov preto odvolací súd zotrval na záveroch svojho predchádzajúceho rozhodnutia.

5.5. Odvolací súd sa opätovne stotožnil so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého žalobkyni prináleží úrok z istiny iba do vyhlásenia splatnosti celého úveru. Súd prvej inštancie správne vychádzal z rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. Obo 143/98, vo vzťahu ku ktorému odkázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. septembra 2012 sp. zn. IV. ÚS 476/2012, ktoré riešilo obdobnú právnu vec, t. j. nárok na dohodnuté úroky (zmluvné úroky), ktoré z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), že po splatnosti je dlžník v

omeškani a musí platiť úroky z omeškania. V tomto prípade súd správne skonštatoval, že žalobca 11. decembra 2013 zosplatnil tento úver, že mu patria len úroky z omeškania. Žalobkyňa si vykladá oprávnenosť úroku zo spotrebiteľského úveru po mimoriadnom zosplatnení v rozpore so zásadou ochrany spotrebiteľa a výkladu v prospech spotrebiteľa zakotveného v § 52 ods. 2, § 53 ods. 1 a 5, § 53 ods. 4 písm. k/ Občianskeho zákonníka. Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej (zamietajúcej) časti potvrdil ako vecne správny. Odvolací dôvod, že v napadnutom výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o splatnosť prisúdenej pohľadávky, ide o nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené rozhodnutie, je dôvodný. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, pokiaľ ide o možnosť splatiť žalobkyni súdom prisúdenú sumu 1.186,25 € istiny s príslušenstvom a trovy konania v 50 € mesačných splátkach nie je možné zistiť, akými právnymi a skutkovými úvahami sa súd prvej inštancie pri vydaní tohto rozhodnutia riadil, lebo iba citoval znenie § 232 ods. 2, 3, 4 CSP. Súdu prvej inštancie uložil povinnosť zistiť pomery žalovanej, ktoré ju viedli k žiadosti na povolenie splátok; tieto pomery vyhodnotiť; prihliadnuť aj na výšku priznaného plnenia; platobnú schopnosť žalovanej; v konaní prejavenu jej snahu splniť záväzok; možnosť domáhania sa plnenia jednotlivých splátok v prípade ich nedodržania aj skutočnosť, či by prípadné zdržanie v plnení súdom určenej povinnosti nedodržaním jednotlivých splátok, nebolo v konkrétnom prípade, vzhľadom na osobné pomery žalovanej, pre ňu príliš ťaživé; rozhodnutie odôvodniť tak, aby bolo preskúmateľné a taktiež sa bude musieť vyrovnáť so všetkými skutočnosťami uvedenými žalobkyňou v odvolaní.

6. Proti rozsudku odvolacieho súdu z 27. mája 2020 sp. zn. 9 Co 14/2020 (č. l. 223) v rozsahu výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nároku na zmluvný úrok vo výške 19,90 % ročne zo sumy 1.186,25 € od 12. decembra 2013 do zaplatenia, podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

6.1. Podľa názoru žalobkyne tvrdenia súdov nižšej inštancie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky neobstojí, keďže neobstoja ich argumenty uvádzané ako dôvody takéhoto právneho názoru a na ňom založeného súdneho rozhodnutia; ide pritom o podstatnú právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola doposiaľ vyriešená. Dohoda v článku 1.2 Úverovej zmluvy o fixnosti úrokovej sadzby neznamená, že sa peňažné prostriedky úročia len do splatnosti, ale že úroková sadzba zostane do splatnosti nezmenená. Toto ustanovenie teda nemodifikuje a najmä neobmedzuje veriteľov nárok na zmluvný úrok do momentu splatnosti, ale obmedzuje len možnosť meniť do tohto momentu úrokovú sadzbu. Povinnosť platiť úroky je imanentnou súčasťou zmluvy o úvere a priamo z nej vyplýva, zmluva o úvere nemôže byť bezúročná, povinnosť platiť úroky je kogentnou povinnosťou vyplývajúcou z ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka. Dojednanie o výške úrokov je vylúčené zo spotrebiteľského prieskumu a to s ohľadom na skutočnosť, že sa jedná o cenové dojednanie (§ 53 Občianskeho zákonníka) a maximálna výška tejto odplaty je stanovená zákonom (§ 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 1 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ako aj výrok II. rozhodnutia Súdného dvora Európskej únie C - 34/13). Žalobkyňa má za to, že úroky po zosplatnení úverovej pohľadávky sú v súlade s právom a v súlade s právom je aj uplatňovanie úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení popri sebe. Aktuálna legislatíva nijakým spôsobom tento nárok neobmedzuje a ani ho negatívne nepodmieňuje predčasným zosplatnením dlhu veriteľom na základe omeškania dlžníka. Pokiaľ má byť tento nárok obmedzený, toto obmedzenie musí vychádzať od zákonodarcu, doposiaľ však takéto obmedzenie zákonodarca napriek „pokusu“ (návrh zákona z roku 2013) nezaviedol. Uvedený návrh však nepochybne nepriamo popiera právny názor, že takéto obmedzenie už v našej legislatíve je zavedené, respektíve vyplýva z existujúcich účinných právnych predpisov. Takéto obmedzenie akiste nemôže vychádzať z činnosti súdov - či už extenzívnym výkladom iných ustanovení upravujúcich ochranu spotrebiteľa, ktoré ide nad rámec s absurdnými dôsledkami vo vzťahu k iným zákonným ustanoveniam a ustáleným právnym princípom.

6.2. Žalobkyňa vzhľadom na vyššie uvedené argumenty navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zrušil rozsudky oboch súdov nižšej inštancie v rozsahu výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol v časti nároku na zmluvný úrok vo výške 19,90 % ročne zo sumy 1.186,25 € od 12. decembra 2013 do zaplatenia; v rozsahu výroku, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti nároku na zmluvný úrok vo výške 19,90 % ročne zo sumy 1.186,25 € od 12. decembra 2013 do zaplatenia a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie; žalobkyni priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Žalovaná sa k dovolaniu žalobkyne nevyjadрила.

8. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie v napadnutej časti vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je prípustné aj dôvodné, preto rozsudok odvolacieho súdu a v rozsahu napadnutom dovolaním aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

9. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

11. Žalobkyňa prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje konkrétne z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

12. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

14. Žalobkyňa v preskúmvanej veci odôvodnila svoje dovolanie prípustným dovolacím dôvodom (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP); vymedzila nielen právne posúdenie veci, ktoré považuje za nesprávne (označila právnu otázku, od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu i jemu predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie), zároveň tiež dostatočným spôsobom vysvetlila v čom táto nesprávnosť spočíva (nesprávna aplikácia práva na zistený skutkový stav). Posudzujúc dovolanie žalobkyne podľa obsahu (§ 124 ods. 1 CSP) ňou vymedzená právna otázka „či nárok za zaplatenie zmluvného úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení“, v čase podania dovolania (17. augusta 2020) síce bola dovolacím súdom už vyriešená a to rozhodnutím najvyššieho súdu zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, nebola však zodpovedaná v čase rozhodovania súdov nižších inštancií v základnom konaní. Z tohto dôvodu je preto na mieste konštatovať prípustnosť dovolania žalobkyne podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

15. V zmysle § 451 ods. 3 CSP dovolací súd stručne uvádza, že v danom prípade ide o dovolanie podané v obdobnej veci, aká už bola v počte aspoň päť predmetom konania pred dovolacím súdom na základe skoršieho dovolania tej istej dovolateľky (žalobkyne). V týchto konaniach bola riešená otázka prípustnosti a dôvodnosti jej dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj napr. sp. zn. 4 Cdo 11/2021, 4 Cdo 22/2021, 4 Cdo 94/2021, 7 Cdo 24/2021, 7 Cdo 48/2021). Dovolací súd sa s odôvodneniami rozhodnutí, ktoré boli vydané v týchto konaniach, v celom rozsahu stotožňuje a poukazuje na ne. V zmysle § 452 ods. 1 CSP už ďalšie dôvody neuvádza.

16. Nad rámec vyššie uvedeného dopĺňa, že žalobkyňou nastolenú právnu otázku dovolací súd riešil v

rozhodnutí zo 16. júna 2020 sp. zn. 5 Cdo 42/2020, ktoré občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu na zasadnutí konanom 30. marca 2021 prijalo ako rozhodnutie zásadného významu určené na zverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 ako rozhodnutie č. R 5/2021. Jeho právna veta znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 94/2019, 2 Cdo 83/2020, 3 Cdo 35/2020, 4 Cdo 66/2020, 5 Cdo 46/2020, 6 Cdo 56/2020, 7 Cdo 186/2020, 8 Cdo 135/2020, 9 Cdo 24/2020, v dôsledku čoho možno v ňom uvedený právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

17. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je nielen prípustné, ale zároveň aj dôvodné a teda je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku, ktorým rozhodol o zmluvnom úroku po zosplatnení a o trovách konania (§ 449 ods. 2 CSP) a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.